

A Kúria a dr. Réti László ügyvéd, a dr. Havasi Dezső ügyvéd, és a dr. Zimányi Diána és dr. Fakó Beatrix ügyvédek által képviselt felperesnek a dr. Pusztai Attila ügyvéd, dr. Ákos Elek ügyvéd és a dr. Bócsi Szabolcs ügyvéd által képviselt alperes ellen 152.012.653 forint és járulékai megfizetése iránt az Egri Törvényszéken 4.G.20.204/2012. szám alatt folyamatban volt, és a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.780/2014/5. számú ítéletével befejezett perében az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem és a felperes által benyújtott csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú perköltségre vonatkozó részében hatályon kívül helyezi, az elsőfokú ítéletet ebben a körben megváltoztatja, a felperes elsőfokú perköltségben marasztalását mellőzi és kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperes részére 2.000.000 (Kettőmillió) forint elsőfokú perköltséget.

Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.000.000 (Egymillió) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 3.500.000 (Hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes jogelődje (a továbbiakban: felperes) a közte és az alperes között 2007. november 28-án létrejött koncessziós szerződés alapján kötelezettséget vállalt egy hulladékgazdálkodási rendszer kiépítésére és közszolgáltatás keretében történő üzemeltetésére.

Az alperesi társulásban résztvevő önkormányzatok hulladékbegyűjtést és - szállítást végző helyi közszolgáltatói a felperes részére a hulladékkezeléséért 2009. évben a beszállított hulladék mennyisége után 5.200 forint/tonna, 2010-ben 8.700 forint/tonna, 2011-ben

9.300 forint/tonna, 2012-ben 10.000 forint/tonna, 2013-ban 10.800 forint/tonna, 2014-ben pedig 11.800 forint/tonna hulladékártalmatlanítási díj fizetését vállalták, a felperes ugyanakkor minden év február 01-ig az előző évben beszállított hulladék után a nettó hulladékártalmatlanítási díj 7,2 %-a + ÁFA mértékű koncessziós díj fizetésére volt köteles.

A keletkező hulladék várható minimális mennyiségét a felek a szerződésben évi 68.000 tonnában határozták meg. Megállapodtak abban, hogy amennyiben az alperesi társulás valamely tagja nem biztosítja a ráeső kötelezően beszállítandó minimális hulladékmennyiséget, az alperes a tárgyévet követő február 15-ig köteles a hiányzó hulladékmennyiségre eső hulladékártalmatlanítási díjnak megfelelő összeget a koncessziós díj beszámításával a felperes részére megfizetni (pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj).

A felperes a szerződéskötést követően kialakította az egri és a ... hulladékátrakó állomásokat, valamint a ..., és 2009. nyarától megkezdte ezek üzemeltetését. A hulladéklerakókban 2009., 2010. és 2011. években az alperes hozzájárulásával külső, vagyis nem az alperesi társulás tagjaitól származó hulladékot is fogadott.

2009 őszén a felek előzetes egyeztetéseket követően a koncessziós szerződés módosítását határozták el. Ezzel összefüggésben 2009. október 01-jén közösen jegyzőkönyvet vettek fel, amelyben megállapították, hogy a 2009. évi hulladékártalmatlanítási díj összege változatlan marad, a 2010. évi díjat tonnánként 8.000 forintra, a 2011-re járó díjat tonnánként 9.000 forintra szállítják le, 2012-ben a díj mértéke 10.500 forint/tonna, 2013-ban 11.230 forint/tonna, 2014-ben pedig 11.800 forint/tonna lesz. Megállapodtak továbbá abban, hogy a felperes a díjak mértékében 2010-től kezdődően jogosult a nem kalkulált infláció mértékét (infláció - 2 %) érvényesíteni. Ennek ellentételezéseként az alperes 2010 évre 34.000.000 forint + ÁFA összeget fizet a felperes részére, a 2011-től kezdődően az inflációs hatás miatt a felperest megillető többletdíjigényt pedig azzal ellentételezik, hogy a mechanikai-biológiai előkezelő megépítésének elhalasztásából keletkező inflációs többletköltséget a felperes jogosult lesz érvényesíteni. Végül a felek megállapodtak abban is, hogy a felperes a hozzá beszállított külső hulladék befogadásáért a részére fizetett díj után az alperes részére tonnánként 7,2 % + ÁFA összegű koncessziós díjkiegészítés fizetésére köteles. A felperes vállalta azt is, hogy a külső területekről beszállított hulladék ártalmatlanítási díja a koncessziós szerződés fennállása alatt nem lesz kevesebb a szerződés hatálya alá eső területről beszállított hulladék ártalmatlanítási díjánál.

2009 novemberében a felek írásban módosították a koncessziós

szerződést, és a hulladékártalmatlanítási díjak mértékét a 2009. október 01-én kelt jegyzőkönyvben foglaltakkal egyezően határozták meg.

Az alperes területéről 2010-ben 57.969 tonna, 2011-ben 57.420 tonna, 2012-ben pedig 61.730 tonna hulladékot szállítottak be a felpereshez. Erre figyelemmel a felperes a 3 évre összesen 222.889.438 forint pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj fizetésére szólította fel az alperest és az inflációs díjkülönbözetre hivatkozással igényt tartott 57.149.350 forint megfizetésére is. 128.026.135 forint koncessziós díjat ugyanakkor nem fizetett meg az alperes részére.

2012. június 25-én a felperes a pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj megfizetésének elmulasztására és az inflációs hatás érvényesítéséből fakadó követelés teljesítésének megtagadására hivatkozással 6 hónapos felmondási idővel felmondta a koncessziós szerződést.

A felperes eredeti keresetében 280.038.788 forint és járulékai megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Viszontkeresetében 128.026.135 forint és járulékai megfizetésére tartott igényt.

A viszontkereset előterjesztését követően a felperes az eredetileg a keresetében érvényesített követelését a viszontkereset erejéig beszámította az alperes ellenkövetelésébe, keresetét pedig ennek megfelelően leszállította, és a továbbiakban 152.012.653 forint és járulékai megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest 128.026.135 forint és járulékai megfizetésére kötelezte. A másodfokú bíróság azonban az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, az alperest 94.863.303 forint és járulékai megfizetésére kötelezte, a viszontkeresetet pedig elutasította.

A jogerős ítélet indokolása szerint a felperest az általa követelt inflációs díjkülönbözet nem illeti meg, a felek ugyanis a 2009. október 01-én kelt jegyzőkönyvben rögzítetten abban állapodtak meg, hogy 2009. év tekintetében a felperes ilyen igényt nem érvényesít, 2010. év esetében a nem tervezett infláció hatását 34.000.000 forint + ÁFA megfizetésével kompenzálták, a 2011-2014. évek vonatkozásában pedig azzal kívánták ellentételezni, hogy a felperes a későbbiekben érvényesítheti a mechanikai- biológiai előkezelő megépítésének elhalasztása folytán jelentkező inflációs többletköltséget.

A pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj megfizetésére viszont a felperes a másodfokú bíróság megállapítása szerint megalapozottan tartott igényt, illetve követelését alappal számította be az alperes viszontkeresetével érvényesített nem vitatott koncessziós díjtartozásába. A koncessziós szerződésben ugyanis az alperesi társulás területéről beszállítandó hulladék éves minimális mennyiségét 68.000 tonnában határozták meg, arra az esetre pedig, ha a ténylegesen beszállított hulladék ezt a mennyiséget nem éri el, az alperes számára az átalánykártérítés jellegű, tehát kötbérnek minősülő pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj fizetésének kötelezettségét írták elő. Az évente minimálisan beszállítandó hulladék előírt mennyiségébe a szerződés értelmében az alperesi társulás területén kívülről beszállított hulladék nem számított bele, és miután a pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj fizetését az elvártnál kisebb mértékű hulladékbeszállítás objektív jogkövetkezményeként határozták meg, a felperesnek azt sem kellett bizonyítania, hogy a kisebb mértékű hulladékbeszállítás folytán kára keletkezett. Az érintett szerződéses kikötések érvénytelensége az alperes által megjelölt okból nem állapítható meg, így a felperest pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj címén 222.889.438 forint megilleti. A megalapozott díjkövetelés részbeni beszámítására tekintettel a másodfokú bíróság az alperes viszontkeresetét elutasította, és az alperest a felperes részére 94.863.303 forint és járulékai megfizetésére kötelezte.

A jogerős ítélet ellen az alperes felülvizsgálati kérelmet, a felperes pedig csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

Az alperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére és elsődlegesen az elsőfokú ítélet helybenhagyására, másodlagosan pedig az eljáró bíróságok új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult.

Kifejtette, hogy a jogerős ítélet sérti a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 200. § (2) bekezdését, 201. § (2) bekezdését, 236. § (3) bekezdését, 246. §-át, 247. § (1) bekezdését, 248. §-át, 277. § (1) bekezdését, 296. §-át, 298. §-át, 301. §-át, 301/A. §-át, 302. §-át, 303. §-át, 306. §-át, 307. §-át és 310. §-át, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (2), (3) és (6) bekezdését, 78. §-át, 81. §-át, 141. § (2) és (6) bekezdését, 163. § (2) bekezdését, 164. § (1) bekezdését, 166. § (1) bekezdését, 206. §-át, 221. §-át, 235. § (1) bekezdését és 247. § (1) bekezdését, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdését, a települési hulladékkezelési közszolgáltatási díj megállapításának részletes szakmai szabályairól szóló 242/2000. (XII.23.) Korm. rendelet 6. §-át, valamint a 64/2008. (III.28.) Korm. rendelet 3. §-át.

Érvelése szerint a 2009. október 01-én kelt jegyzőkönyvvvel akként módosították a koncessziós szerződést, hogy a továbbiakban a felperes az ő társulási területén kívülről is fogadhatott be hulladékot, az így beszállított külső hulladék mennyiségét pedig figyelembe kellett venni az elvárt éves minimális beszállítandó hulladékmennyiség számításánál. A belső és a külső hulladék együttes mennyisége viszont nem vitásan minden évben meghaladta a 68.000 tonnát, így a felperes pótlólagos hulladékártalmatlanítási díjat megalapozottan nem követelhet.

Előadta továbbá, hogy a koncessziós szerződésben nem kötöttek ki kötbért és a felperes az elsőfokú eljárás során maga sem érvényesített kötbérigényt, csupán az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj kárátalány, illetőleg kötbér jellegű. Ezt a hivatkozást azonban a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálhatta volna és nem bírálhatta volna el. Megjegyezte, hogy abban az esetben, ha ez a pótlólagos díj valóban kötbérnek minősülne, a perben a túlzott mértékű kötbér mérséklésének lett volna helye.

Állítása szerint a koncessziós szerződésben jótállást vállalt a beszállítandó minimális hulladékmennyiségre, a mennyiségi hiányt pedig kiküszöbölte azzal, hogy lehetővé tette a felperes számára a külső hulladék befogadását, megfelelően kompenzálva ezzel a felperes esetleges kárát. Kiemelte, hogy a felperesnek a hulladékkezelési rendszer üzemeltetése során nem volt szabad hasznosítási joga, vagyis nem fogadhatott be önállóan, az ő hozzájárulása nélkül külső hulladékot.

A felperes egyébként szerinte nem is bizonyította, hogy ténylegesen mennyi hulladék került be hozzá az ő területéről. A per során ugyanis vitatott volt, hogy nem szállította be az elvárt évi 68.000 tonna minimális hulladékmennyiséget, így e vonatkozásban a bizonyítási kötelezettség a felperest terhelte. Miután pedig e kötelezettségének a felperes nem tett eleget, a pótlólagos hulladékártalmatlanítási díjigény teljesítésére nem kerülhet sor.

Arra az esetre, ha a díj a felperest mégis megilletné, az alperes változatlanul hivatkozott az irányadó szerződéses kikötések jóerkölcsebe ütköző voltára, illetve a szolgáltatások feltűnő értékaránytalanságára.

Előadta azt is, hogy a felperes díjkövetelése szerinte idő előtti, ez a követelés ugyanis a koncessziós szerződés 39. pontja értelmében akkor jöhetett volna létre, illetőleg válhatott volna esedékessé, ha a felperes tájékoztatja őt a külső és belső hulladék pontos mennyiségéről, állításait hídmérlegjegyekkel, valamint a kapcsolódó szállító- és fuvarlevelekkel igazolja, ő maga pedig

ellenőrzi és elfogadja a felperes által előterjesztett adatokat. Mindezeket azonban a felperes elmulasztotta, így - mivel ez a mulasztás az érvelése szerint az ő egyidejű késedelmét is kizárja - késedelmi kamat fizetésére nem kötelezhető.

Végül arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság tévesen határozta meg a felek pernyertességének, illetve pervesztességének arányát és egyébként is túlzott mértékű ügyvédi munkadíjat ítelt meg a felperes részére.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet inflációs kompenzációra és a késedelmi kamat mértékére vonatkozó rendelkezéseinek hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását és e vonatkozásban is a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte.

Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Ptk. 207. § (1) és (4) bekezdését, 301/A. § (1) és (2) bekezdését és 685. § c) pontját, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 2. § (2) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 3:89. § (1) bekezdését, valamint a helyi önkormányzatok társulásairól és együttműködéséről szóló 1997. évi CXXXV. törvény 17. § (1) bekezdését.

Előadta, hogy a 2009. október 01-én kelt jegyzőkönyvben - a másodfokú bíróság szerinte téves megállapításával ellentétben - nem mondott le a nem tervezett inflációból eredő többletigényéről. A jegyzőkönyv ugyanis kétféle inflációs hatást is szabályoz, ezek közül a 9. pont, amelynek két mondatát az alperes projektmenedzserének 2009. október 28-án kelt elektronikus levele szerint egységesen kell értelmezni, nem a nem tervezett inflációra, hanem a mechanikai-biológiai előkezelő megvalósításával kapcsolatos inflációs többletköltségre vonatkozik. A másodfokú bíróság ezért e jegyzőkönyvre hivatkozással tévesen mellőzte az alperes terven felüli inflációs kompenzációban való marasztalását. Érvelése szerint a másodfokú bíróság tévesen határozta meg a pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj után járó késedelmi kamat mértékét is. Ez a díj ugyanis kötbérnek minősül, így késedelmes megfizetése esetén nem a közszolgáltatási díj határidőn túli teljesítése esetére a szerződésben meghatározott kamatmérték, hanem a gazdálkodó szervezetek egymás közötti jogviszonyában a Ptk-ban megjelölt mértékű kamat az irányadó.

A felülvizsgálati kérelem kisebb részében alapos, legnagyobb részében megalapozatlan, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem teljes egészében alaptalan.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás eredményeként megállapította, hogy a jogerős ítélet az elsőfokú perköltségre vonatkozó részében a

felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból jogszabálysértő, egyebekben nem ütközik a felülvizsgálati kérelemben és a csatlakozó felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokba.

A felperes a koncessziós szerződés megkötését megelőzően benyújtott szakmai ajánlatában a díjképzés körében említést tett a nem tervezett infláció kompenzációjáról, a szerződésben azonban a felek a felperest megillető hulladékártalmatlanítási díj meghatározásakor ezt az inflációs hatást nem vették figyelembe. A szakmai ajánlatban foglaltak tehát e vonatkozásban - a koncessziós megállapodás 50.3. pontja értelmében - nem váltak a felek közötti szerződés részévé.

2009 őszén, a koncessziós szerződés módosítását megelőző egyeztetések során ugyanakkor a csatolt okiratokból kitűnően ismételten felmerült a tervezett meghaladó infláció ellentételezésének kérdése. Az alperes azonban elektronikus levelében egyértelműen jelezte a felperesnek, hogy társulásának tagjai a szerződés ilyen módosításához nem járulnának hozzá. Erre tekintettel javasolta a felperesnek, hogy a nem tervezett inflációból eredő többletdíjigényét olyan módon térítsék meg, illetve kompenzálják, hogy a későbbiekben jogosult lesz érvényesíteni a mechanikai-biológiai előkezelő megépítésének elhalasztása folytán keletkező inflációs többletköltséget. A 2009. október 01-én kelt jegyzőkönyvet - a rendelkezésre álló okiratból kitűnően - e javaslatnak megfelelően szövegezték meg, és a nem tervezett inflációt a 2009 novemberében aláírt szerződésmódosítás során, a módosított hulladékártalmatlanítási díj mértékének meghatározásakor sem vették figyelembe.

A koncessziós szerződés, a 2009. október 01-én kelt jegyzőkönyv és a 2009. novemberi szerződésmódosítás helyes értelmezésével, a Ptk. 207. § (1) és (4) bekezdésének megsértése nélkül állapította meg ezért a másodfokú bíróság, hogy a felperes a módosított koncessziós szerződésben meghatározott mértékű díjon felül a tervezett meghaladó inflációs hatásra hivatkozással további díjazást megalapozottan nem követelhet.

A koncessziós szerződésben az alperesi társulás területéről a felperes részére beszállítandó hulladék éves minimális mennyiségét 68.000 tonnában határozták meg, arra az esetre pedig, ha a ténylegesen beszállított hulladék ezt a mennyiséget nem éri el, az alperes a különbözet után a ténylegesen beszállított hulladékért fizetett hulladékártalmatlanítási díj összegével azonos mértékű pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj fizetésére kötelezte magát.

A szerződés 39. pontja alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a minimálisan elvárt hulladékmennyiségre vonatkozó előírás az alperesi társulás tagjai által beszállítandó hulladékra tartalmazott rendelkezést, a kívülről beszállított hulladék e

körben nem vehető figyelembe. A felperes és az alperes közötti levelezésből kitűnően ez a kérdés a felek számára is egyértelmű volt. A minimálisan beszállítandó hulladékmennyiség számításának módját illetően pedig a koncessziós szerződést - a másodfokú bíróság helytálló megállapításának megfelelően - utóbb sem módosították. A 2009. október 01-én kelt jegyzőkönyvben a felek valóban megállapodtak abban, hogy a felperes az alperesi társulás területén kívülről beszállított hulladék után is megfizeti a koncessziós díjat, e szerződésmódosítás azonban - tartalmának helyes értelme szerint - nem eredményezhette azt, hogy a továbbiakban az alperestől elvárt minimálisan beszállítandó hulladék mennyiségének meghatározása során a külső hulladékot is figyelembe vegyék.

A felperes a perben érintett időszakban a csatolt iratokból kitűnően megfelelően tájékoztatta az alperest a hozzá beszállított külső és belső hulladék mennyiségéről, az alperes pedig a közölt adatokat - a felek levelezése alapján szintén egyértelműen megállapíthatóan - elfogadta. A másodfokú bíróság ezért a felperesi kimutatások alapján - miután az azokban foglalt adatok cáfolatára alkalmas bizonyíték a per során sem keletkezett - jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy az alperes 2010-ben, 2011-ben és 2012-ben a minimálisan elvártnál kevesebb hulladékot szállított be a felpereshez.

Az előírt mennyiségű hulladék beszállításával kapcsolatban a szerződésben - a felülvizsgálati kérelemben, illetve a jogerős ítélet indokolásában kifejtettekkel ellentétben - sem jótállás vállalására, sem kötbér kikötésére nem került sor. A Ptk. 246-248. §-aiban foglaltak ezért a jogvita elbírálása során nem alkalmazhatók. A pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj fizetését a koncessziós szerződésben - a szerződés helyes értelme szerint - arra tekintettel írták elő, hogy az alperes a felperes hulladékkezelési kapacitását társulási területének lakosság száma és a lakosonként várhatóan keletkező hulladék mennyisége alapján évente minimálisan 68.000 tonna hulladék erejéig kötötte le, vagyis a felperes által üzemeltetett hulladékkezelő rendszer működését minimálisan ilyen mennyiségű alperesi hulladék befogadásával tervezték. A felperesi szolgáltatásnak, lekötött kapacitásnak az ellenértékét az alperesnek erre figyelemmel kell - függetlenül attól, hogy az előírt minimális hulladékmennyiséget beszállítja-e vagy sem - a koncessziós szerződés alapján a ténylegesen bevitt hulladék után hulladékártalmatlanítási díj, a hiányzó különbözet esetében pedig pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj címén (tehát nem a kártérítés, a kötbér vagy a jótállás szabályai alapján, hanem a szerződésben előírt díjként) megfizetnie.

A szerződésnek megfelelően a feleket megillető, illetve terhelő jogok és kötelezettségek komplex rendszerének vizsgálata és

értékelése alapján jogszabálysértés nélkül állapította meg a másodfokú bíróság azt is, hogy a pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj fizetésének előírása miatt a koncessziós szerződés nem tekinthető a jóerkölcsbe ütközőnek (Ptk. 200. § (2) bekezdés) és a szolgáltatások feltűnő értékaránytalansága sem állapítható meg (Ptk. 201. § (2) bekezdés). A perben rendelkezésre álló adatok és bizonyítékok szerint semmilyen akadálya nem volt ugyanis annak, hogy az alperes a felperes lekötött kapacitását ténylegesen igénybe vegye, és a minimálisan elvárható hulladékot összegyűjtse és beszállítsa a felpereshez.

A felperes pedig a per során csatolt okiratokból kitűnően megfelelően tájékoztatta az alperest a hozzá bevitt külső és belső hulladék mennyiségéről, a pótlólagos hulladékártalmatlanítási díjkövetelését pedig szabályszerűen kiszámlázta az alperes részére. Arra hivatkozással, hogy e díjigény tekintetében ő maga, illetve tagönkormányzatai nem tettek a koncessziós szerződés 39. pontja szerinti jóváhagyó nyilatkozatot, az alperes a Ptk. 4. § (4) bekezdésének második mondatára figyelemmel megalapozottan nem zárkozhat el a követelés teljesítésétől; ez a körülmény a felperes követelését nem teszi idő előttivé, és nem ad alapot a Ptk. 302. § b) pontjának és 303. § (3) bekezdésének alkalmazására sem, vagyis nem idéz elő az alperes késedelmét kizáró felperesi késedelmet.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy a felperest 222.889.438 forint pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj megilleti, és e díjkövetelés részbeni beszámítására tekintettel helytállóan rendelkezett a viszontkereset elutasításáról, illetőleg megalapozottan kötelezte az alperest a fennmaradó díjigény teljesítésére. A koncessziós szerződés 41.2. pontjának helyes alkalmazásával határozta meg a másodfokú bíróság a felperest a tőkekövetelése után megillető késedelmi kamat mértékét is. A pótlólagos hulladékártalmatlanítási díj ugyanis - a korábban kifejtetteknek megfelelően - nem kötbér, hanem a hulladékártalmatlanítási díjhoz hasonlóan a felperest a szerződés alapján megillető díjazás, késedelmes teljesítése esetében ezért a szerződésben meghatározott kamatmértéket irányadónak kell tekinteni.

Tévesen állapította meg azonban a másodfokú bíróság az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét. Figyelmen kívül hagyta ugyanis, hogy az elsőfokú és a másodfokú eljárás tárgyának értéke a perbeli esetben nem volt azonos, és emellett eltúlzott mértékben határozta meg a felperes jogi képviselőinek díját is. Az elsőfokú eljárás során az eredeti keresethez és a jogerős ítéleti döntéshez képest a kereset tekintetében a felperes csupán 33,88 %-os arányban bizonyult pernyertesnek, míg a viszontkereset tekintetében teljes egészében pernyertes lett. Összességében tehát

az elsőfokú eljárásban a felek pernyertességének, illetve pervesztességének aránya a felperesre kedvezőbben 55-45 %. A perköltség körébe pedig a Pp. 75. § (1) bekezdése értelmében csak a célszerű és jóhiszemű pervittel kapcsolatban felmerült költségek tartoznak. A fél egyidejűleg több ügyvédet is megbízhat perbeli képviselte ellátásával, a részükre külön-külön kifizetett ügyvédi munkadíjakat azonban - az itt nem irányadó kivételes esetektől eltekintve - perköltségként nem számíthatja fel és nem háríthatja át a pervesztes félre, ez ugyanis a célszerű és indokolt kiadások körén kívül esik. A Kúria mindezek figyelembevételével a felperest a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, pernyertessége arányában megillető elsőfokú perköltség összegét 2.000.000 forintban határozta meg.

A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú perköltségre vonatkozó részében a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és ebben a körben a jogszabályoknak megfelelő érdemi döntést hozott. Egyebekben a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban nagyobb részben vesztesnek bizonyult alperes a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes arányos felülvizsgálati eljárási költségét megfizetni.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2015. november 12.

Dr. Bartal Géza s.k. a tanács elnöke, Dr. Farkas Attila s.k. előadó bíró, Dr. Madarász Anna s.k. bíró